

følgelig en Tilfredsstillelse for enhver oprigtig Ven af sociale Reformforslag, som have Betydning for den menige Mand. Men det er ganske vist saaledes med denne Behandling, at der er noget, der uvilkaarligt paatrænger sig som besynderligt. Det er jo nemlig saaledes med dette Lovforslag, at det ikke blot har faaet en grundig, en indgaaende Behandling i begge Rigsdagens Ting, men det har ogsaa haft en lang Tidsperiode at blive behandlet i, saaledes som det er nævnt af andre ærede Medlemmer. I Samlingerne 1890—91 og 1891—92 var det jo, at dette Lovforslag, eller i alt Fald et om dette Emne, blev forelagt her i Folketinget af Regeringen. Jeg deltog den Gang paa mit Partis Vegne i Behandlingen af Sagen her i Salen og havde den Ære at blive Medlem af det Udvalg, som behandlede Lovforslaget. Lovforslaget førtes i 1890—91 fra 1ste Behandling til Udvalg og fra Udvalg til 2den Behandling, og jeg kan ikke sige andet, end at der er noget besynderligt for mig, som den Gang deltog i Behandlingen af Lovforslaget, i at høre de Udtalelser og de Standpunkter, som fra en vis Side i Salen gøres gjældende i Dag. Det vil dog formentlig være ret naturligt at forstaa dette, naar man tænker tilbage paa de Standpunkter, som fra samme politiske Retning gjordes gjældende den Gang. Der er jo politisk set den Forskel paa det Aar, jeg nævnte, 1890—91, og den Samling, vi nu have, at det ærede Flertals Fysiognomi er skiftet. Det er ikke længere den samme politiske Retning, der er det ledende Flertal her i Salen. I 1890—91 var det Moderationen i Forening med Højre, der vare de ledende Magter her i Folketinget. Nu er det jo anderledes. Naar det er blevet sagt om dette Lovforslag, at det er uretfærdigt, fordi det ikke drager alle ind under sig, ikke sikrer alle Understøttelse, som burde drages ind derunder, og at Lovforslaget netop udskiller de daarligst stillede, de fattigste blandt Arbejderne, vil jeg kun hævde, at det netop er det Standpunkt, hvorpaa mine Meningsfæller og jeg hele Tiden, dette Lovforslag har været til Behandling her i Rigsdagen, have stillet os. Vi have sagt, at der gøres Uret mod dem, der ikke kunne komme ind under Loven, og vi ere netop gaaede til det, som det ærede Medlem, der nu for lidt siden satte sig, saa smukt udtrykte, ved at sige, at dette Lovforslag burde være ordnet saaledes, at det var Samfundet, der med Solidaritetstanken som Grundlag ordnede denne Sag. Det sagde det ærede Medlem. Men

det er jo netop det, som Socialdemokratiet gennem Aaringer har hævdet her i Tinget burde være Tanken; det er det, vi have udtrykt i vore Ændringer til det oprindelige Forslag; og det er den Tanke, vi have fremsat i de selvstændige Forslag, vi have indgivet her i Salen. Men nu spørger jeg: Hvornaar have vi nogen Sinde faaet Støtte for denne Tanke? Nu er der fremkommet Udtalelser fra forskellige Sider. Jeg skal indrømme, at den ærede Ordfører for det tidligere Flertal — fra 1890—91 — det ærede Medlem for Fredericia (Ousen), har været noget forsigtig i sine Udtalelser, og han var sandelig ogsaa nødt til at være det; men derimod have hans Meningsfæller, det ærede Medlem for Viborg Amts 3dje Valgkreds (Sloth) og det ærede Medlem for Saksøbing (Rørdam), sikkert ikke undersøgt de Forhandlinger, som førtes om denne Sag i 1890—91, thi saa vilde de dog vist ikke have gjort det daværende Flertals ærede Ordfører den Bjørnetjeneste at tale, som de have talt. Sagen er nemlig den, at det Standpunkt, som de Herrer hævde nu, er i fuldstændig Modstrid med det, som de Herrer hævdede den Gang, da de var det ledende Flertal her i Salen, og da de vare i Stand til at sætte noget igennem, i Stand til med Flertallets Magt at præge de Forslag, som laa paa Tingets Bord. Jeg skal godtgøre dette ved at citere den ærede Ordførers Udtalelser efter Rigsdagstidenden ved 2den Behandling af dette Lovforslag, efter at det altsaa havde gennemgaaet Udvalgets Behandling. Den ærede Ordfører begyndte med at udvikle, hvor overordentlig vanskeligt det var at lovgive om en Materie som den her foreliggende. Den ærede Ordfører sagde, det var noget nyt, det var noget stort, og det var overordentlig vanskeligt at gøre Ret og Skel paa dette Omraade. Det havde Udvalget følt, der havde næppe været eet Medlem af Udvalget, som ikke havde været besjælet af den Tanke, at det var overordentlig vanskeligt her at gøre Ret og Skel til alle Sider. Efter at have udtalt dette, fortsatte han med nogle Ord, som jeg med den ærede Formands Tilladelse skal citere af Rigsdagstidenden for 1890—91, den 12te Marts. Han udtalte sig saaledes: „Men under alle Omstændigheder vil det, hvordan man end træffer denne Grænse med Hensyn til, hvad der bør medoptages, eller hvad der bør udelades“ — altsaa Grænsen, med Hensyn til hvem der skal ind under Loven, og hvem ikke — „altid blive saadan, at hvor man slipper, eller hvor man begynder, vil der som Regel være Folk, som